

Καβάλα σώζουν τὰ κορμιά
 μὲ νόμων μαραφέτια,
 καβάλα δίνουν τὰ ψωμιά,
 καβάλα τὰ ρουσφέτια.

Καβάλα τρέφουν τοὺς λιγούς,
 λιγαινούν τοὺς θρεμμένους,
 καβάλα βρέχουν τοὺς στεγνοὺς,
 στεγνόνουν τοὺς βρεγμένους.

**Φωνὴ τοῦ Κόντη λιγυρὰ
 μὲς ὁστὴς πλημμύρας τὰ νερά.**

Τάλογο τάλογο, νερὸ φουσκώνει,
 πλημμύρα χήμηξε καὶ μὰς πλακώνει.
 Τάλογο τάλογο νὰ καβαλλίσω,
 πέτρα δὲν μείνει ὅσῃν ἄλλη πέτρα,
 κι ὅλοι φωνάζουνε ἔμπροστὰ καὶ ὀπίσω:
 εγιαμὰ, κύρ Κόντη, νὰ λάβης μέτραν.

Τώρα ἔσπνῃσανε καὶ ἔπῃραν κάθο,
 τί μέτρα θέλετε γιὰμὰ νὰ λάθω;
 Ἐσεῖς δὲν ἄκουζατε τόσον καιρὸ
 νερὸ πῶς θέλετε;... νὰ τὸ νερὸ.
 Σὰς ἤλθε μπόλικο μὲ τὸ τουλοῦμι
 καὶ παραγίμισε κάθε λαγοῦμι.

Τάλογο τάλογο νὰ πάρω φόρα,
 δὲν μὰς ξανάγινε μιὰ τέτοια μπόρα.
 Μὲ τὸν Θανάση μου καὶ τὸν Βουδούρη
 ἀκούω γύρω μου κόσμο μουρμούρη.

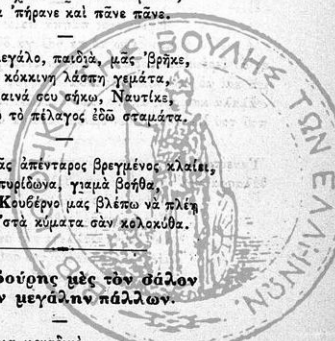
Ἄβάντι, τζόγαις μου, καὶ πλάγι πλάγι
 νὰ ταξειδέψουμε στεριάς πελάγι.
 Ἄβάντι, τζόγαις μου, κι ὅι τρεῖς ἄλιστα,
 στραπατσαρίστηκαν τὰ μανιφέστα,
 τὰ νομοσχέδια κι αὐτὰ σκορπάνε,
 νερὰ τὸ ἔπῃρανε καὶ πᾶνε πᾶνα.

Κάθω μεγάλο, παιδιὰ, μὰς ἔβρηκε,
 ὄλα μὲ κόκκινη λάσπη γεμάτα,
 τὴν τριανὰ σου σήκου, Ναυτική,
 κι αὐτὸ τὸ πῆλαγος ἰδῶ σταμάτα.

Ντουσιὰς ἀπένταρος βρεγμένους κλαῖσι,
 ἔγιε Σινυρόβωγα, γιὰμὰ βόθθα,
 καὶ τὸ Κουβέρτο μας βλέπω νὰ πῆλι
 ἔπάνω ὅτ᾽α κίματα σὰν κολακίθα.

**Ὁ Βουδούρης μὲς τὸν σάλον
 τριανὰν μεγάλων πάλλων.**

Πανόραμα μοναδικό,
 νῆλα καὶ πόλεις καὶ χωριά...

τί θρίαμβος γὰρ Ναυτικό
γιαλός νά γίνῃ κι ἡ στεριά.

Μία σὲ τέτοιους χαλασμούς
καὶ σὲ νερῶν κατακλυσμούς
δὲν ζέρεις τί νά κάνης,
τὸν μπούσουλα τὸν χάνεις.

Ἔβμαι ἴστων ρόλο μου, παιδιά... ψυχῆ μου πανηγύρι...
ἴστων ἴππων τὸν θαλάσσιον καθάλα πηλαλῶ,
βάστα καλά τὴν σκότα μας, Κόντῃ Καραβοκώρη,
ρίχτε βαθεῖά τῆς ἄγκουρας ἴσθς ζέρεις τὸν γιαλῶ.

Γιαλὸς ἰδῶ, γιαλὸς κι ἔκει,
γεγά σας, ναυμάχι Ναυτικοί,
καλά τὸ λὲν πως οἱ Ρωμηοὶ γὰρ θάλασσα σφριγοῦν,
μὲς ἴστω νερῶ γεννήθηκαν, σὲ τοῦτο θά πιγοῦν.

Ἄφῃστε τὴν τὸς γιαλοὺς καὶ σὲ στεριάς πλημμύρας
ἔλατε, πετροκάραβα καὶ γυμνασίων μοίρας.
Ἔβγα μὲ τὰ πληρώματα καὶ μὲ τοὺς βαθμοφόρους,
σῶτιά ἴσθς καμινάδες,
ἔβγα νὰ καθαντίζομε τῆς γῆς τοὺς Καβοντόρους
καὶ τοὺς Καβοκαλιάδες.

Ἔβγα καὶ μᾶς εὐρήκανε κακῆς φουρτούνας ὄραις,
ἔβγα νὰ τὸν περάσωμε καὶ τοῦτο τὸ κανάλι,
βγάλτε καὶ τῆς ἀθάναταις τῆς κανονοφόραις,
τὴν Ἄλφα μας, τὴν Βῆτα μας, τὴν Γάμα καὶ τὴν ἄλλη.

Τόσο νερῶ, τόση βροχῆ
τί βάλωμε γὰρ τὴν ψυχῆ
κάθε Σεβδάχ θαλασσινοῦ...
ἔβγα, δελαφίνια, κι ἔξω νοῦ.

Κι ἔκεινον τὸν Μισοῦλη μας, καρδίη ταξειδιάρικο
κι ἄλῆθεια κανακάρικο,
ποῦ ἴπρη μπάλα τὸν ντουμιᾶ
καὶ πλῆει τὸν Ἄτλαντικόν,
θὰ τὸ προστάξω μὲ πανιᾶ
νὰ πλεύσῃ καὶ τὸν Ἄττικόν.

Εὐταξίας ὁ Θανάσιος ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Ἐγὼμ ἑνὸς παπᾶ παιδιὸ
καὶ ζέρω τὸ πᾶ θοῦ γὰρ δι,
κι ἄν ἱερέως δὲν φορῶ καὶ δέικου πετραχῆλι
μὰ καὶ μὲ φράγκικο κοστοῦς εἶ ἦγον ψάλλω πλάγιον:
«ἄλαλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀσεθῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ τοῦ Κουβέρνου δὲν ἠμνοῦν καθάνα σῶστην ἄγιον.»

Ἰννεῖτω κι ἰνεοῦσάτω νῦν πνοῆ πινημένον πᾶσα,
θάλασσα καὶ τὰ γράμματα, θάλασσα καὶ τὰ ράσσα.
Ἰδέτε μύλους μιλωθρῶν,
ἰδέτε πόντον ἐρυθρῶν,
καὶ δεῦτε ψάλλετε καὶ σεῖς
μὲς ἴσθς σκαρίδια τὴν σαθρῶν:
«σταυρὸν χερσῆς Μωυσῆς
διέταμε τὴν Ἐρυθρῶν.»

Φ.—Δὲν ἴστωλεγα, βρε Περικλῆ, πῶς θὰ σωθοῦμε πάλι
σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι;
Κι ἄν φρικαλεῖα καταγίγῃ
σὲ παρασύρη καὶ πινηγῆ,
θελθουν οἱ Κυβαρηῆται μας νὰ λάβουν κάμπο μῆτρο,
κι ἄφοβος τότε, μασκαρᾶ,
περίπατο μὲς ἴστω νερῶ
θὰ κάνης σὴν τὸν Πέτρο.

Αὐτοὶ σκορποῦν ἴστωσ κοπετοῦς
τὴν ἀφειδῆ τῶν συνδραμῶν...
δὲξα, θυμιάμα γι αὐτοῦς,
τρεῖς ἀλληλοῦσα κι ἄμην.

Οἱ παπαφίγκοι μᾶνα καὶ τῶν μοιρῶν οἱ φλόκοι,
μὴ λαίλαπα τραμᾶζετε, θεῖλλα καὶ τρυφῶνας,
καὶ σὺ, Θανάση, πρῶτοσ εἰς τῷ Κόντε-Θεοτόκῃ
σωθῆνα τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ νῦν καὶ ἴστωσ αἰῶνας.

Γεῦμα συναδελφικόν δημοσιογραφικόν.

Εἰς τὴν Μινιέρβα τὴν γνωστῆ μεγάλῳ φαγοπότι,
καλαμαράδες ἔλκετο κι ἔφημεριδῶν πρώτοι,
γεῦμα λαμπρὸν παρέθεσαν ἴστω Μονιτέρ τὸν Βέλλη,
πολύτιμον συνάδελφον ἐν Κωσταντινουπόλει,
φαιδρότης, γέλοισ, χάχανα, λεπτοῦ σκαυμάτων βέλλη,
καὶ πνεῦμα χαριέστατον κατεσπινηθοδῶλει.

Ἄ Μπάμπης προσεφώνησε, καλαμπουρῶν Ἄττιλας,
τὸ ρεῦμα τῶν τὸρμητικῶν πρὸς ὦραν ἀνατείλας,
κι ὁ Βέλλη ἀντεφώνησε σπριτζῶς καὶ γοργῶς
κι ἔγασκαν γύρω πρόσωπα σπριτζῶ καὶ στομύλα,
κι ὁ Παππαμυχαλόπουλος, ὁ πρῶν Ἰπουργός,
ἔπιπεσον ἀνόρεκτος ἴστω ἄχληδῶ καὶ ἴστω ἡψλα.

Οἱ μὴν προπόσεις ἔκαμαν καλαμαράδες κι ἄλλοι
κι ἄρροι σαμπάνιας ἔβραναν τοῦσ Μπίνιεν τῆς Παλλάδος,
μόνον ὁ μπῆστιγας Φασουλῆς γορῆς μιλιᾶ νὰ βγάλλῃ
πρησμένους ἐφαντάζετο τὴν ὄραση τῆς Ἑλλάδος.

Τί μάγια ἴστω Βαριετι,
ποῦ δὲν ξανάγιναν ποτέ,

Τί κινηματοσκοπία, τί νέα πανοράματα,
τί φωνογράφοι θαυμαστοὶ καὶ χίλια τόσα πράγματα,
ὅπου κινεῖν τὸν θαυμασμένον ἰθαγενῶν καὶ ἔξωτων
καὶ σαστισμένους κι ἔκθαμβος μὲ στόμα μῆνεσι γαίνον.

Ἄρραι διηγῆματα Χρῆστου Χρηστοβασιλῆ,
ποῦχει γερῶ κοντύλι,
τῆς ζηνιτῆς καλούμενα μὲ γρόμα καὶ μὲ χάρη
κι ἴστω μυρίζουν ἔλατο καὶ τοῦ βουνοῦ θυμάρη.

Ἐβῆγκε νέος λόγος Μοσχάκῃ τοῦ δεινοῦ
μὲ δύναμι καὶ νοῦ,
ποῦ ἴστωσ Θεολογίας τὸν εἶπε τὴν Σχολῆν
ὡς ἐναρτηρῶν του μ' ἐυφράδειαν πολλῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδέου.